

NTFR 2015/1432 Belanghebbende verliest beroep op vertrouwensbeginsel**Rechtbank Zeeland-West-Brabant 26 februari 2015, nr.14/1325**

Belastingjaar/tijdvak	9 april 2014	Brondocument
Trefwoorden	bewijslast, inlichtingen, toezegging	
Wetsartikelen	Vertrouwensbeginsel-art.	
Auteur	mr. M.H.W.N. Lammers	
ECLI	ECLI:NL:RBZWB:2015:1219	

Samenvatting

Belanghebbende heeft naar aanleiding van telefonische informatie een auto gekocht. Hij was in de veronderstelling dat hij rest-BPM kon terugvragen. Het verzoek om teruggaaf is afgewezen omdat geen BPM op de desbetreffende auto zat. Belanghebbende beroept zich voor de rechter op het vertrouwensbeginsel. Hij stelt dat de medewerker van de Belastingdienst, A, heeft verklaard dat ongeveer € 3.000 rest-BPM op de auto zat. Medewerker A ontkent dat hij dit heeft gezegd.

De rechtbank oordeelt dat de verklaringen van belanghebbende geschikt zijn als bewijsmiddel omdat ze voldoende consistent en gedetailleerd zijn. Echter, de verklaringen hebben onvoldoende bewijskracht om aannemelijk te achten dat A heeft verklaard zoals belanghebbende stelt. Tegenover de verklaringen van belanghebbende staan de verklaringen van A die ook voldoende gedetailleerd en consistent zijn. Omdat het gaat om de ene verklaring tegenover de andere, trekt belanghebbende aan het kortste eind omdat hij de bewijslast heeft.

(Beroep ongegrond.)

Commentaar

Lammers [1]

De belastingplichtige doet in deze procedure een beroep op de toepassing van het vertrouwensbeginsel. De belastingrechter zal een beroep op het vertrouwensbeginsel in principe alleen honoreren als inlichtingen zijn gegeven of toezeggingen zijn gedaan door of namens de inspecteur die bevoegd is ten aanzien van de heffing van het desbetreffende belastingmiddel. De bewijslast dat het vertrouwensbeginsel is geschonden, rust op de belastingplichtige. De belastingplichtige kan daarbij gebruik maken van de regels omtrent de vrije bewijsleer. De belastingplichtige kan dus bijvoorbeeld door het overleggen van verklaringen of het horen van getuigen slagen in zijn bewijslast. De verklaring van een getuige kan voor het leveren van bewijs worden gebruikt voor zover de verklaring betrekking heeft op feiten die de getuige uit eigen waarneming bekend zijn.

In deze procedure staat niet ter discussie dat de inlichtingen zijn verstrekt door een medewerker die bevoegd was namens de inspecteur te spreken over de heffing van BPM. Wat wel ter discussie staat, is de inhoud van de inlichtingen die de betrokken medewerker heeft verstrekt. Om zijn versie van de inlichtingen te ondersteunen en dus te voldoen aan de op hem rustende bewijslast, heeft de belastingplichtige eigen verklaringen overgelegd aan de rechtbank. In die verklaringen licht de belastingplichtige toe dat hij contact heeft gehad met een medewerker van de Belastingdienst en de inhoud van de inlichtingen die de betrokken medewerker toen heeft verstrekt. De inspecteur weerspreekt deze verklaringen en heeft verklaringen overgelegd van de betreffende medewerker van de Belastingdienst. De rechtbank is vervolgens aan zet om te beoordelen of geloof wordt gehecht aan deze verklaringen en zo ja, hoe zwaar de verklaringen worden meegewogen in de beoordeling.

Zowel ten aanzien van de verklaring van de belastingplichtige als de verklaring van de medewerker van de Belastingdienst oordeelt de rechtbank in dit geval dat de verklaringen voldoende gedetailleerd en consistent zijn. De rechtbank hecht dan ook aan beide verklaringen geloof en weegt deze mee in zijn beoordeling. In die beoordeling heeft de rechtbank vervolgens te maken met twee geloofwaardige verklaringen die haaks op elkaar staan. Omdat aanvullend bewijs ontbreekt, hanteert de rechtbank vervolgen strikt de lijn van het bewijsrecht. De belastingplichtige moet bewijzen dat het vertrouwensbeginsel is geschonden. De verklaring van de belastingplichtige kan daartoe als bewijs dienen, maar die wordt weersproken door de verklaring van de medewerker van de Belastingdienst. De belastingplichtige heeft in zijn beroepschrift aangevoerd dat twee collega's zijn verklaring zouden kunnen ondersteunen. De belastingplichtige heeft er alleen voor gekozen die collega's niet als getuige mee te nemen naar de zitting. Omdat de belastingplichtige geen nader bewijs, zoals de getuigenverklaringen van de twee getuigen, heeft overgelegd, trekt hij uiteindelijk – in de rechtbankprocedure – toch aan het kortste eind. In hoger beroep zou de belastingplichtige het tij kunnen keren door alsnog verklaringen van de twee collega's aan het gerechtshof te verstrekken of door de twee collega's ter zitting van het gerechtshof als getuige te (doen) horen. Het hoger beroep biedt een belastingplichtige immers een volledige herkansing en dus de mogelijkheid om 'gebreken' uit de rechtbankfase te herstellen. Met deze getuigenverklaringen zou de belastingplichtige kunnen proberen het nadere bewijs te leveren en dus aannemelijk te maken dat het vertrouwensbeginsel is geschonden. Helaas heeft deze belastingplichtige geen hoger beroep ingesteld.

[1] Mr. M.H.W.N. Lammers is advocaat bij Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

[1] Mr. M.H.W.N. Lammers is advocaat bij Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2015-1432>

Datum: 25-4-2016 13:45:04

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.